

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: A. T. H., proti žalované Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, se sídlem Olšanská 2, poštovní schránka 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2009, č. j. CPR-17782/ČJ-2008-9CPR-V243,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2008 udělila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb, žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“); dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, stanovila na jeden rok, a vyslovila, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování. Žalobci byl udělen výjezdní příkaz platný do 18. 11. 2008, žalobce však do tohoto data nevycestoval a nadále pobýval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn. Vízum za účelem strpění nebylo žalobci uděleno, protože současně se žalobou proti rozhodnutí ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nepodal žádost o přiznání odkladného účinku.

Žalobcovo odvolání zamítla žalovaná rozhodnutím ze 28. 1. 2009 a rozhodnutí vydané v I. stupni potvrdila; ve všem se přitom ztotožnila se správním orgánem I. stupně.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že uložit správní vyhoštění bylo v jeho situaci zcela nepřiměřeně přísné. Žalobce se dne 19. 11. 2008 dostavil se svým zmocněncem na Inspektorát cizinecké policie Cheb, pracoviště Aš, a žádal o vystavení víza, které by mu umožnilo i nadále pobývat na území ČR – v té době totiž probíhalo u Městského

soudu v Praze řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce předložil správnímu orgánu cestovní doklad, ve kterém měl vystavený výjezdní příkaz s dobou platnosti do 18. 11. 2008; dostavil se tedy den po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, a to v dobré víře, že pokud podal výše uvedenou žalobu, bude mu uděleno vízum na strpění, aby se mohl účastnit soudního řízení. Ke svému velkému překvapení však od správního orgánu zjistil, že mu toto vízum nemůže být uděleno, pokud jeho žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Správní orgán konstatoval, že žalobce pobývá na území neoprávněně; byl proto zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Přitom v daném okamžiku pobýval na území neoprávněně teprve po dobu několika hodin a do té doby nikdy neměl potíže se státními orgány ČR a veškeré své povinnosti vůči ČR plnil řádně a včas; to měl správní orgán vzít v úvahu. Takto přísná sankce působí spíše jako exemplární trest v rámci řešení cizinecké problematiky, což je nepřípustné. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých názorech vyjádřených v rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn.*

Podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1996 Sb. *Policie udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který podal žalobu proti rozhodnutí policie nebo ministerstva, kterým (...) byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...), za podmínky, že současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby.*

Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by správní orgány při aplikaci právě uvedených ustanovení jakkoli pochybily. Poté, co byla zamítnuta žalobcová žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, mu byl udělen výjezdní příkaz; ten opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území (§ 50 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). Výjezdní příkaz obsahuje mj. údaj o době, ve které je cizinec povinen z území vycestovat; v žalobcově případě končila lhůta pro vycestování dnem 18. 11. 2008. Nejsou tedy žádné pochyby o tom, že dne 19. 11. 2008 se už žalobce zdržoval na území ČR neoprávněně. To, že tento neoprávněný pobyt trval jen velmi krátce, neboť hned v první den neoprávněného pobytu byl žalobce zajištěn, není pro věc podstatné. Zahájení řízení o správním vyhoštění a uložení správního vyhoštění je vázáno na to, že žalobce neoprávněně pobývá na území; není podstatné, jak dlouho tento stav trvá. Délka neoprávněného pobytu se pak promítá do doby vyhoštění: konkrétně v žalobcově případě byla doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, stanovena na jeden rok; přitom citované ustanovení umožňuje zakázat vstup na území až na dobu tří let.

Při hodnocení postupu správních orgánů nelze brát v potaz ani žalobcovy subjektivní pohnutky ani jeho neznalost právních předpisů. Výjezdní příkaz založil žalobci povinnost vycestovat z území nejpozději 18. 11. 2008; tím, že žalobce se dobrovolně dne 19. 11. 2008 dostavil na služebnu Policie, nijak nemohl zhojit nastalý protiprávní stav, protože v ten den už na území neměl být. Žalobcová tvrzení „dobrá víra“ (v to, že mu s ohledem na probíhající řízení o žalobě ve věci dlouhodobého pobytu bude uděleno vízum na strpění) je spíše

nedostatečným povědomím o podmínkách, za nichž lze udělit vízum na strpění; následky neznalosti právních předpisů pak musí nést žalobce.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. července 2012

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková